

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),  
po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019r.,  
sprawy **K. Z. M.**  
skazanego z art. 107 § 1 i § 3 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 12 września 2018r., sygn. akt V Ka [...],  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.  
z dnia 31 stycznia 2018r., sygn. akt II K [...],

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z 31 stycznia 2018 r., skazał K. Z. M. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych, każda w wysokości 100 zł, za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. polegające na tym, że 5 lipca 2016r. wbrew m. in. art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządził i prowadził gry hazardowe, a na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s, orzekł przypadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa skarbowego. Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. apelacji obrońcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc pięć zarzutów rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa materialnego oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary. W konsekwencji wniósł o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie skazanego”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

Trudno na wstępie nie odnotować, że sformułowane w kasacji zarzuty stanowiły w istocie wierne powielenie zarzutów podniesionych w apelacji. Owa zbieżność zarzutów kasacyjnych i apelacyjnych sama przez się nie była niczym niedopuszczalnym, tyle że na wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie poruszone w środku odwoławczym jego autor uzyskał ze strony Sądu drugiej instancji wyjątkowo wszechstronną, wyczerpującą i przekonywającą odpowiedź. Silnie trzeba podkreślić, że skarżący pod adresem Sądu odwoławczego nie wysunął żadnych zarzutów; w szczególności nie stwierdził, że Sąd ten uchylił się od obowiązku rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji i że w ten sposób obraził art. 433 § 2 k.p.k. Nie miał też zastrzeżeń do jakości motywacyjnej części zaskarżonego wyroku i w związku z tym nie zgłosił, że Sąd *ad quem* naruszył art. 457 § 3 k.p.k.

Tak zredagowana kasacja, której zarzuty – wbrew wyraźnej dyspozycji art. 519 k.p.k. – nie odnosił się do wyroku Sądu odwoławczego, a jeden z nich (kwestionujący wymiar kary) wprost sprzeczny był z treścią art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., znalazła się na granicy dopuszczalności. Dlatego też Sąd Najwyższy – stwierdzając, że Sąd *ad quem* w pełni wywiązał się ze swoich powinności, gdyż poddał wnikliwej analizie m. in. zagadnienia dotyczące notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych i stosowania prawa krajowego w tym zakresie – nie dostrzegł potrzeby powtarzania argumentacji wyłożonej precyzyjnie w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku. Byłoby to ze strony instancji kasacyjnej postąpienie zbyteczne, a więc w jakimś sensie nieracjonalne.

W tym stanie rzeczy należało kasację oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanego (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).